

29 ianuarie – 4 februarie

Isus, Preotul vrednic de încredere

Textul de memorat: „Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri” (Evrei 7:26)

Prăpastia care a existat între Dumnezeu și noi a fost creată de păcat. Problema s-a agravat pentru că păcatul a însemnat și pervertirea naturii umane. Dumnezeu este sfânt și păcatul nu poate exista în prezența Sa. Prin urmare, natura noastră coruptă ne-a separat de Dumnezeu, după cum doi magneți care sunt orientați greșit se resping reciproc. În plus, natura umană decăzută a făcut imposibilă ascultarea oamenilor de Legea lui Dumnezeu. Păcatul mai atrage după sine și o înțelegere greșită a adevărului. Ființele umane au pierdut din vedere dragostea și mila lui Dumnezeu și au ajuns să-L vadă ca fiind mânios și dictatorial.

Săptămâna aceasta vom studia minunatele acțiuni pe care Tatăl și Fiul le-au întreprins ca să acopere prăpastia aceasta. În Evrei 5-7 găsim o analiză atentă a rolului de preot al lui Isus. Autorul analizează originile și scopul preoției lui Isus (Evrei 5:1-10) și apoi îi îndeamnă pe cititori să îi acorde importanța cuvenită (Evrei 5:11-6:8) și să rămână tari în asigurarea speranței pe care ea o oferă (Evrei 6:9-20). De asemenea, el explică și care sunt caracteristicile preoției lui Isus (Evrei 7:1-10) și implicațiile ei în relația lui Dumnezeu cu credincioșii (Evrei 7:11-28). Săptămâna aceasta ne vom concentra în special asupra pasajelor din Evrei 5:1-10 și Evrei 7:1-28.

Duminică, 30 ianuarie – Un preot în favoarea ființelor umane

1. Care este rolul preoției și, potrivit pasajului următor, cum împlinește Isus rolul acesta? Evrei 5:1-10

Scopul preoției leviților a fost acela de mediere între oamenii păcătoși și Dumnezeu. Preoții erau numiți de Dumnezeu ca să slujească în numele oamenilor, deci ei trebuiau să aibă milă și înțelegere față de slăbiciunile umane.

În Evrei 5:5-10, Pavel arată că Isus împlinește în mod desăvârșit aceste scopuri: Dumnezeu L-a numit în slujba de Mare-Preot (Evrei 5:5,6) și, de asemenea, Isus ne înțelege pentru că și El a suferit (Evrei 5:7,8).

Există totuși câteva diferențe importante. Isus nu a fost „luat din mijlocul oamenilor” (Evrei 5:1), ci El, care era Dumnezeu, a luat de bunăvoie natura umană pentru ca, printre altele, să îndeplinească slujba de preot în favoarea noastră. Isus nu a adus jertfe pentru propriile păcate (Evrei 5:3), ci doar pentru păcatele noastre, pentru că El este fără păcat (Evrei 4:15; 7:26-28).

În Evrei se spune că Isus a adus „rugăciuni și cereri [...] către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte [...] fiind ascultat” (Evrei 5:7). Aici, Pavel se referă la moartea a doua, din care Dumnezeu L-a salvat pe Isus atunci când L-a înviat (Evrei 13:20). Epistola mai spune și că Isus „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5:8). Ascultarea era ceva nou pentru Isus nu pentru că El fusese până atunci neascultător, ci pentru că era Dumnezeu. Ca suveran al universului, Isus nu a fost supus nimănui, ci toți I se supuneau.

Suferințele și moartea lui Isus pe cruce reprezintă o parte esențială a lucrării Sale de preot. Suferințele nu L-au făcut desăvârșit în sensul că El a devenit mai bun din punct de vedere moral sau etic. Suferința nu L-a făcut să fie milos. Dimpotrivă, Isus a venit pe acest pământ pentru că a fost dintotdeauna milos, și tocmai de aceea a avut milă de noi (Evrei 2:17). Cartea Evrei vrea să spună că realitatea dragostei frățești a lui Isus, autenticitatea naturii Sale umane și profunzimea supunerii Sale față de Tatăl, în calitate de Reprezentant al rasei umane, au fost cu adevărat manifestate și descoperite prin suferință. El a fost făcut

- Studii -

Studiul 6 – Isus, Preotul vrednic de încredere

„desăvârșit” în sensul că suferințele Lui L-au calificat să fie Marele nostru Preot. Viața Lui de ascultare desăvârșită și, ulterior, moartea Lui pe cruce constituie jertfa pe care El a prezentat-o înaintea Tatălui în calitate de Mare-Preot al nostru.

În 1 Petru 2:9 se spune că noi suntem „o preoție împărătească”. Cum îți arată viața lui Isus că ar trebui să fie relația ta cu ceilalți oameni tocmai pentru că îndeplinești acest rol sacru?

Luni, 31 ianuarie – După rânduiala lui Melhisedec

2. Cine a fost Melhisedec și cum L-a prefigurat pe Isus? Geneza 14:18-20; Evrei 7:1-3

Melhisedec a fost atât împărat, cât și preot și, de asemenea, i-a fost superior lui Avraam, deoarece Avraam i-a dat zeciuială. În același fel, Isus este împărat și preot (Evrei 1:3), dar, spre deosebire de Melhisedec, a fost fără păcat (Evrei 7:26-28).

Evrei 7:15 lămurește că Isus este preot „după asemănarea lui Melhisedec”, care este totuna cu expresia folosită anterior în Evrei 5:6: „după rânduiala lui Melhisedec”. Isus nu a fost un succesor al lui Melhisedec, dar preoția Lui a fost asemănătoare cu cea a lui Melhisedec.

De pildă, Pavel spune că Melhisedec nu a avut tată, mamă, genealogie, naștere și moarte. Unii au sugerat că Melhisedec a fost o întrupare a lui Isus pe vremea lui Avraam. Dar această idee este contrazisă clar de argumentul din cartea Evrei. Melhisedec „a fost asemănat” cu Isus, ceea ce înseamnă că a fost diferit de Isus (Evrei 7:3).

De asemenea, s-a mai sugerat și că Melhisedec a fost o ființă cerească, dar acest lucru ar demola argumentul din Evrei. Dacă Melhisedec ar fi fără tată, fără mamă, fără început sau fără sfârșit, atunci ar fi Dumnezeu Însuși. Ori acest lucru constituie o problemă. Preoția absolut divină a lui Melhisedec ar fi precedat lucrarea lui Isus. Dacă așa ar sta lucrurile, „ce nevoie mai era să se ridice un alt preot” (Evrei 7:11)?

În schimb, cartea Evrei folosește tăcerea Scripturii cu privire la nașterea, moartea și genealogia lui Melhisedec pentru a construi o *tipologie*, un simbol al lucrării de preot a lui Isus (Geneza 14:18-20), și dezvăluie faptul că Isus Însuși este veșnic. Pe scurt, Melhisedec a fost un împărat-preot canaanit care a servit drept prototip al lui Isus.

„Domnul Hristos a fost Acela care a vorbit prin Melhisedec, care era preot al Dumnezeului Celui Preaînalt. Melhisedec nu a fost Hristos, dar el a fost vocea lui Dumnezeu în lume, reprezentantul Tatălui. Hristos a fost Acela care a vorbit de-a lungul tuturor generațiilor din trecut, Acela care Și-a condus poporul și a fost Lumina lumii.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 409.

Ce ne învață revelația despre Melhisedec cu privire la modul în care lucrează Dumnezeu printre oamenii cărora misionarii nu au ajuns niciodată să le predice?

Marti, 1 februarie – Un preot mai bun

„Dacă dar desăvârșirea ar fi fost cu puțință prin preoția leviților - căci sub preoția aceasta a primit poporul Legea - ce nevoie mai era să se ridice un alt preot «după rânduiala lui Melhisedec», și nu după rânduiala lui Aaron?” (Evrei 7:11).

Preoții sunt mediatori între Dumnezeu și oameni. Totuși, în Evrei se spune că preoția leviților nu putea oferi un acces total, plin de încredere, la Dumnezeu pentru că ei nu puteau asigura *desăvârșirea* (Evrei 7:11,18,19). La urma urmei, ei înșiși nu erau perfecți, deci cum ar fi putut să-i facă pe alții să fie perfecți?

Și nici jertfele animalelor nu puteau curăța conștiința păcătosului. Scopul lor era să arate înainte spre lucrarea lui Isus și spre sacrificiul Său, singurul care putea să facă adevărata curățire de păcat (Evrei 9:14; 10:1-3,10-14). Rolul preoților din seminția lui Levi și al jertfelor lor a fost temporar și ilustrativ. Prin

Studiu Biblic, Trim. I, 2022 – La sfârșitul acestor zile: Mesajul cărții Evrei 2/5

lucrarea lor, Dumnezeu voia să determine poporul să-și pună încrederea în lucrarea lui Isus din viitor, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29).

3. Citește evrei 7:11-16. De ce a fost nevoie de o schimbare a Legii?

Evrei 7:12 explică faptul că schimbarea preoției a făcut necesară schimbarea Legii. De ce? Deoarece exista o lege foarte strictă care îi interzicea unui om care nu era din seminția lui Levi, prin Aaron, să slujească în calitate de preot (Numeri 3:10; 16:39,40). Evrei 7:13,14 lămurește că Isus era din linia genealogică a lui Iuda și, deci, această lege îl oprea să fie un preot dintre leviți. Așadar, Pavel susține că numirea lui Isus ca preot a însemnat că Dumnezeu a schimbat legea preoției.

Venirea lui Isus a implicat și o schimbare a legii privitoare la jertfe. Păcătoșilor li se cerea să aducă diferite tipuri de jertfe, ca să obțină ispășirea (Leviticul 1-7), dar acum, că Isus a venit și a adus o jertfă desăvârșită, legea cu privire la jertfe a fost și ea înlăturată (Evrei 10:17,18), ca urmare a noului legământ și a revelației mai bogate despre planul de mântuire.

Gândește-te la numărul nesfârșit de jertfe animale care au fost aduse în Antichitate, toate arătând spre Isus; și totuși, nici măcar una nu a putut plăti pentru păcatele noastre. De ce doar moartea lui Isus a putut să plătească pentru ele?

Miercuri, 2 februarie – Un preot veșnic

4. Citește Evrei 7:16. Pe ce bază a devenit Isus preot?

Isus a primit preoția „prin puterea unei vieți nepieritoare”. Implicațiile acestor aspecte sunt uimitoare. Acest lucru înseamnă că lucrarea lui Isus nu va fi niciodată întrecută de o alta. Isus mântuiește în mod complet, veșnic, „în chip desăvârșit” (Evrei 7:25). Mântuirea pe care o oferă El este totală și supremă. Ea atinge cele mai lăuntrice aspecte ale naturii umane (Evrei 4:12; 9:14; 10:1-4). Mijlocirea lui Isus înaintea lui Dumnezeu cuprinde toate binecuvântările care ne sunt acordate în cadrul noului legământ.

De asemenea, mijlocirea Sa include mult mai mult decât iertarea păcatelor. Ea implică scrierea legii în inima noastră, faptul de a deveni făpturi noi în El și de a ajunge să ducem Evanghelia în lume (Evrei 8:10-12). Fiind una cu Tatăl și cu oamenii, Isus ne reprezintă în fața Tatălui. Fiind Cel care Și-a dat viața ca jertfă, Isus are necurmat trecere înaintea lui Dumnezeu.

5. Citește Evrei 7:22. Cine este Isus în cadrul noului legământ?

Isus este chezașul legământului celui nou pentru că Dumnezeu a jurat că El va fi preot „în veac” (Evrei 7:21). Este posibil să nu reușim să înțelegem pe deplin importanța acestui jurământ. Pavel făcuse deja referire la jurămintele pe care Dumnezeu le-a făcut generației din pustie și lui Avraam (Evrei 3:7-11; 6:13-15). Diferența dintre acestea și jurământul pe care El l-a făcut Fiului este că ele le-au fost făcute muritorilor. Jurămintele rămân în vigoare atât timp cât beneficiarii lor trăiesc. Jurământul lui Dumnezeu față de generația de oameni din pustie și față de Avraam a fost respectat atât timp cât a existat o generație de oameni din pustie și descendenți ai lui Avraam (vezi Galateni 3:29).

Totuși, în cazul Fiului, a cărui viață este „nepieritoare”, legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu El va rămâne pentru totdeauna. Cel care se punea chezaș sau garant pentru altcineva era pasibil de aceleași penalități ca persoana pentru care garanta, incluzând chiar moartea. Totuși, Tatăl L-a făcut pe Isus garanția noastră că nu Își va încălca promisiunile. Iată cât de siguri putem fi de mântuirea care ne-a fost oferită în Isus!

Joi, 3 februarie – Un preot fără păcat

6. Care sunt cele cinci trăsături ale lui Isus din pasajul următor? Evrei 7:26

Isus a fost „sfânt”. Aceasta înseamnă că El a fost fără cusur în relația cu Dumnezeu (Evrei 2:18; 4:15; 5:7,8). În traducerea Vechiului Testament în greaca veche s-a folosit același termen grecesc pentru a-i numi pe aceia care își mențin relația de legământ cu Dumnezeu și cu alții.

Isus a fost „fără pată”. El rămâne pur și neatins de rău, în ciuda faptului că a fost ispitit „în toate lucrurile” (Evrei 4:15; 2:18). Natura desăvârșită, fără păcat, a lui Isus reprezintă un aspect important al preoției Sale. Vechiul legământ prevedea că animalele pentru jertfă trebuiau să fie „fără cusur” pentru a fi acceptate de Dumnezeu (Leviticul 1:3,10 etc.). Ascultarea desăvârșită a lui Isus în timpul vieții Sale pe pământ a făcut posibil ca El să Se ofere ca o jertfă plăcută lui Dumnezeu (Evrei 9:14).

Isus a fost „despărțit de păcătoși” atunci când S-a înălțat la cer. Timpul verbal din greacă sugerează că aceasta este starea actuală a lui Isus, care a început la un anumit moment în timp. Cât a trăit pe pământ, Isus a suferit împotrivire din partea păcătoșilor, dar a ieșit biruitor și apoi a șezut la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 12:2,3). Isus mai este „despărțit de păcătoși” și pentru că El este în mod desăvârșit fără păcat (Evrei 4:15).

Isus a fost „înălțat mai presus de ceruri”. Aceasta înseamnă că El a fost înălțat deasupra a tot ce există și, deci, este una cu Dumnezeu. În psalmi, Dumnezeu este Cel înălțat „peste ceruri” (Psalmii 57:5,11; 108:5).

Isus a fost pe deplin om, dar nu a fost un om păcătos, așa cum suntem noi (Evrei 2:14-16; 4:15). Isus este perfect nu doar pentru că nu a păcătuț niciodată, ci și pentru că nu a fost degradat de păcat, așa cum suntem noi.

Totuși, fiindcă El a fost și om pe deplin, este și Exemplul nostru. Ne arată cum să ne comportăm în alergarea vieții (Evrei 12:1-4). El este pilda pe care trebuie s-o urmăm (1 Petru 2:21-23). Fiindcă este „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși” (Evrei 7:26), El este Mântuitorul nostru, și noi, la rândul nostru, putem reflecta caracterul Său.

Deși a fost un om ca și noi, Isus nu a păcătuț niciodată. Cum putem cuprinde cu mintea noastră acest gând minunat? De ce făgăduința că sfințenia Sa ne va fi atribuită prin credință trebuie să ne dea siguranța mântuirii?

Vineri, 4 februarie – Un gând de încheiere

„Scopul lui Satana era acela de a produce o despărțire veșnică între Dumnezeu și om, însă, în Hristos, ajungem mult mai strâns uniți cu Dumnezeu decât dacă n-am fi căzut niciodată în păcat. Luând natura noastră, Mântuitorul S-a legat de omenire cu o legătură ce nu se va rupe niciodată [...] Aceasta era garanția că Dumnezeu își va împlini Cuvântul. «Un Copil ni s-a născut, un Fiul ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui.» Dumnezeu a adoptat natura omenească în persoana Fiului Său și a dus-o în cerul preaînalt. «Fiul omului» este Cel care are parte la tronul universului. «Fiul omului» este Acela pe care-L vor numi: «Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciilor, Domn al păcii» (Isaia 9:6). EU SUNT este Mijlocitorul între Dumnezeu și neamul omenesc, unindu-i prin mâinile Sale întinse. Acela care este «sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși» nu Se rușinează să ne numească frați (Evrei 7:26; 2:11). În Hristos, familia pământească și familia cerească sunt legate.

Hristos glorificat este Fratele nostru. Cerul este învelit în corp omenesc și neamul omenesc este strâns la sânul Iubirii Infinite.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, pp. 25, 26.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Geneza 10-16, Evanghelizare

1. Cum se numea întâiul născut al lui Canaan?
2. Ce a căpătat Avram din pricina Sarei în Egipt?
3. Ce gest cu mâna a făcut Avram când a jurat în fața împăratului Sodomei?
4. Cine avea să fie ca un măgar sălbatic printre oameni?

5. Care două elemente trebuie combinate în activitatea pentru copii?